

Počet zmínek: 1
Tištěná média: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Tištěná média 1

Ředitelem Národního divadla nikdy nebudu

[zobrazit sken](#)

Tištěná média, Datum publikace: 21.01.2026 0:00, Datum importu: 21.01.2026 0:26, Zdroj: Reportér, Autor: Martin Mls, Rubrika: Fotoreportáž, Strana: 90, Periodicita: Měsíčně, Vydavatel: Reportér magazín, s. r. o., Země: CZ, AVE: 920 954 Kč, GRP: 0,37, OTS: 33 700, Tištěný náklad: 27 000, Čtenost: 33 700, Plocha: 190549 mm²

DIVADLO

Letos to bude deset let, co si v ostravských Vítkovicích pronajal bývalé kino a začal budovat soukromé divadlo. Kdekdo si tenkrát ťukal na čelo, ovšem ředitelská mise Alberta Čuby vyšla dokonale: věhlas Divadla Mír se Štěpánem Kozubem, Robinem Ferrem či Vladimírem Polákem dávno přesáhl hranice **Ostravy**. A tím to nekončí, hravý principál Čuba chystá další dvě nové divadelní scény. Proč to všechno dělá?

* Před chvílí jsem zaparkoval přímo tam, kde chcete stavět nové divadlo s dvěma sály. Jak jste na to přišel? Tak dlouho jste chodil kolem parkoviště na náměstí, až jste si řekl, že by to chtělo další divadlo?

V podstatě jo. Občas se mě ptají: Proč to děláš, Alberte? Je to ego? Přitom to jsou v první řadě starosti, mohl bych sedět v klidu doma.

* A proč nesedíte v klidu doma?

Když to řeknu vzletně, asi to všechno dělám z lásky k divadlu. Baví mě nejen stát na jevišti, ale i být u toho taky z druhé strany a produkovat to. I pro Divadlo Mír platí jednoduchá rovnice: čím víc prostorů budeme mít k dispozici, tím svobodnější budeme v tom, jak široké divadlo budeme moct dělat.

* Máte příklad?

Kdybychom teď chtěli uvést třeba muzikál, nemohli bychom. Jedna věc je stavebně-technická stránka našeho nynějšího divadla a druhá věc je ekonomika: muzikál je drahý, a aby se zaplatil, potřebujete prodat spoustu vstupenek. A je velký rozdíl, když v sále sedí 339 lidí, což je kapacita Míru, nebo šest set. Zároveň nám chybí komorní scéna třeba pro sto diváků, kde bychom si mohli otestovat nějaké nové kusy. Správný prostor je pro divadlo naprosto zásadní, je to klíčová součást zážitku i uměleckého procesu.

* Co na to vaše hvězdy? Vybavuju si scénu z covidového seriálu Skoro na mizině, kde na vás překvapený Štěpán Kozub huláká: „Bertíku, kde zas byl volný barák? V Porubě?“

Štěpán i všichni ostatní už mají zkušenost s původním Divadlem Mír, kde reakce ze začátku byly: Wow, to je bláznovství... Tak teď v tom bláznovství pokračujeme.

* Proč ne, když to poprvé vyšlo.

Přitom tomu v branži málokdo věřil. Spousta lidí mi při otevření místo hodně štěstí říkala: Budeš toho litovat.

* A co říkají teď, když chystáte celkem tři nové scény, dokonce ve dvou budovách?

V tomhle případě si ti samí lidé myslí, že se to ani nevybuduje. Že je to totálně slepá cesta. Je to výzva, ale já to

neberu tak, že musím všem těm nevěřícím Tomášům dokázat, že to zvládnu. Mám v sobě dost sebereflexe na to, abych to zastavil, kdybych viděl, že je to hodně mimo. Ale nechce se mi. Ne proto, abych někomu něco dokazoval, ale proto, že je to mimořádná příležitost. A pokud je tady síla dotáhnout to do konce, proč ji nevyužít?

* Vidí to tak i vaše manželka? Nemusel jste jí kupovat bazén jako ve Skoro na mizině, abyste doma „přežil“?

Žena mě podporuje, je zvyklá. (usmívá se) Pochopitelně mi říká: Proč zase nové divadlo? Vždyť místo toho můžeme jezdit na Bali. Říkám, že na to ještě máme čas. A ona: Myslíš?

* Od lékařky to zní dvakrát naléhavěji.

Mezi čtyřicítkou a padesátkou je ideální čas doběhnout všechny rozdělané projekty a potom už dám možná pokoj.

Víc než od Bakaly

* Novou scénu nedaleko dnešního Míru jste se rozhodli financovat i pomocí crowdfundingu. Lidé si mohou vybrat od příspěvků ve stokorunách až po miliony. V době naší uzávěrky jste měli vybraných už přes 18 milionů; čtyřicet milionů je přitom hranice, která vás „výrazně posouvá k realizaci“, jak píšete na webu divadla.

Okruh zážitků, které prostřednictvím crowdfundingu nabízíme, je zajímavý, pro kupující je to něco za něco. S drobnými podporovateli jsme spokojení, dosavadních osm milionů, kterými přispěli, je slušná částka. Prodáváme však i plakety umístěné ve vnitřních prostorách divadla – za deset milionů korun. Jedna je pryč a dalších pět zůstává v prodeji. Kdyby se našli další dejme tomu tři velcí dárci, byli bychom někde jinde.

* Víte, kdo vám poslal těch prvních deset milionů?

Víme. U takhle vysoké sumy to nejde udělat jen tak, musí se sepsat smlouva. Kdo to je? Zatím neprozradím. Zjistíte to, když vejдете do nového divadla, kde budou jména dárců uvedená ve foyer.

* Jaký je to pocit, když vám někdo dá deset milionů korun? Je to mimochodem o tři víc, než Míru věnoval Zdeněk Bakala ve Skoro na mizině.

To je pravda. Řeknu vám, že je to super pocit, když se někdo poameričtí a cítí s kulturou a svým městem.

* Proč poameričtí?

Moje vzory jsou Broadway a londýnský West End, kde je podpora kultury skoro až automatická. Bohatí lidé, kteří jsou ve svém oboru úspěšní, to mají jako otázku prestiže. A taky je to těší. V Česku to ještě zdaleka není takhle nastavené: velcí kluci, ti opravdoví multimiliardáři, často ani nemají vazby na Česko, velkou část roku stráví v zahraničí. Ovšem třeba u nás v **Ostravě** už se najdou podnikatelé, kteří si kladou otázku, co tady po nich zbyde.

* Vážně?

Postupně se to mění, ale chce to ještě dalších aspoň padesát let, než se změní myšlení. V tom smyslu, že si nebudu do zblbnutí kupovat nová a nová porsche a nebudu létat s kamarády na ledovec do Afghánistánu, kam vyskočíme rovnou z vrtulníku, ale že se naopak budeme chlubit tím, že když tě pozvu na koncert, ve foyer uvidíš napsané moje jméno a budeš sedět v mojí lóži.

* O „velkých klucích“ ještě budeme mluvit později, teď se vrátím ke crowdfundingu. Nabízíte v něm za pět tisíc soukromá videopřání, která točíte výhradně vy sám. Frčí to?

Frčí, už jsem jich udělal hodně. Točím třeba dvakrát nebo třikrát týdně, obvykle to jsou šílenosti. Většinou jde o přání k narozeninám a ke svatbám: žení se kamarád, natočte mu video ve stylu Milana.

* Pokud by vaši svéráznou postavičku z bláznivých videí někdo neznal, naznačme, že Milan moc rozumu nepobral, což ho dostává do nejružnějších absurdních situací. Narazil jsem i na další zajímavou položku: pokud někdo přispěje milion korun, může se podle něj jmenovat bar v novém divadle. Není to moc levné?

Kdybychom to měřili metrikou per view (za zhlédnutí – pozn. red.), jsou to opravdu dobré peníze, protože divadlem ročně projdou desetitisíce lidí. Jméno baru je vyloženě product placement, můžeme mít i Reportér bar.

* Mohlo by pak dojít i na další nabídku z crowdfundingu, svatební obřad v divadle za sto tisíc korun vedený hercem Vladimírem Polákem? Zatím se neprodal ani jeden.

Byl tady jeden zájemce, který se vyptával, ale sešlo z toho. Možná je to tím, že Vláda v poslední době přibral. A někdy má divné názory, které prezentuje na sociálních sítích. Nikdy jsem mu to do očí neřekl, tak využívám téhle příležitosti. (usmívá se)

* Dodejme, že Vladimír Polák je ostravským zastupitelem za hnutí Ostravak, oddávat může.

Oddává docela často, byl jsem se podívat. Bere to seriózně, ale humor je nedílnou součástí jeho svateb. Ne že by je zlehčoval, ale je to vtipné. Nechává si od snoubenců vyprávět, jak se poznali, a pak o tom vykládá během obřadu svatebčanům.

Láska na první pohled

* Z Vítkovic, kde budete stavět novou scénu, je to pár kilometrů do ostravské části Hrabůvka, kde od loňska rekonstruuje někdejší kino na úplně nové divadlo Odeon. Takhle to bylo kdysi i s Mírem, vidíte?

Je to trochu děja vu, Mír byl původně kino z třicátých let. Přitom na kino Vítek jsme v Hrabůvce narazili úplnou náhodou! Hledali jsme prostory pro uskladnění kulís a jednali jsme s firmou Vítkovice, která má spoustu různých objektů. Pronajímáme si od nich jednu zapadlou garáž, tak jsme se zeptali, jestli náhodou nemají ještě něco volného. Když jsme tam poprvé vlezli, byl jsem v šoku. Prostor pro 700 diváků jen tak někde nenajdete.

* Byla to láska na první pohled?

Úplně. Hned jsem začal telefonovat: Haló, pojdte se nějak domluvit. Bude to náš největší prostor s velkým jevištěm, navíc ho můžeme pronajímat i externím produkcím.

* Ve videu z rekonstruovaného kina říkáte: „Čeká nás ještě hodně práce a hodně milionů.“ Kolik té práce ještě bude?

Dost, bude to na pár let. Ale taky už máme něco za sebou, třeba já jsem si za poslední rok objednal ty velké kluky, o kterých jsme mluvili před chvílí.

* Jak jste se k nim dostal? Zaťukal jste na dveře a řekl, že jste divadelní magnát Albert Čuba z **Ostravy**?

Na tyhle lidi neseženete kontakt, někdo vás musí propojit. A taky potřebujete doporučení: Hele, přijde za tebou nějaký Albert Čuba. Zaručuju se za něj, není to debil, jen si ho vyslechni.

* Jak to u velkých kluků dopadlo?

Párkrát se to povedlo, i když to pro mě bylo velké vystřízlivění. Myslel jsem si, že spousta lidí sedí na penězích: člověk si čte články třeba v Reportérově o lidech, kteří mají cash a nevědí, kam ho dát. Myslel jsem si, že když přijdu s konkrétním projektem a přáním, aby ho zainvestovali, třeba ve formě půjčky se zajímavým úrokem, ty lidi nadchne. A že je jedno, co prodávám. Když jsem řekl, že prodávám vstupenky do divadla, bylo to, jako kdyby se zabouchly všechny dveře. Vždycky to skončilo větou: Charitu nedělám.

* Proč charitu?

V Česku funguje nastavení mysli, že všechna česká divadla jsou v minusu a nutně potřebují dotace. Tohle nastavení je tak silné, že jsem ho horko těžko prorážel i ve chvíli, kdy jsem ukázal ekonomické výsledky – že jsme v zisku. Někde to naštěstí vyšlo, určitý okruh lidí je připravený do toho s námi jít. Není jich moc, ale stačí nám to, pohybujeme se v desítkách milionů.

Bez konkurence

* Až bude stát nové divadlo ve Vítkovicích a zároveň bude zrekonstruovaná scéna v Hrabůvce, budete mít definitivně hotovo?

Asi si na chvíli odpočinu, ale zase to bude mít jiný dražv z hlediska produkce. Když máte jedno divadlo, musíte udělat

jeden dramaturgický plán na sezonu. Když budou tři divadla, budeme muset udělat tři plány. Pořád to ale nemusí být konec.

* Hned mě napadlo, že si jen tak nedáte pohov.

Jsou tady společnosti jako Stage Entertainment, což je velká evropská firma, která provozuje několik desítek divadel napříč Evropou, takže se pořád dá jít dál. Všechny druhy velkého byznysu, které v Evropě jsou, už fungují i u nás, ale showbyznys je tady z hlediska živé produkce pole neorané. Nikdo to nechytil, my jsme první. Máme traktor, nasazujeme pluh a vjíždíme na pole.

* I na tom je založen úspěch Divadla Mír?

Přesně tak. Na Západě je tahle cesta probádaná, v Míru nevymýšlíme nic nového. Přitom kdybychom chtěli dělat na Broadwayi, nemáme šanci. Když tam přijdete za provozovatelem divadla a nabídnete mu show, vytáhne kalendář, kde má první volné okno za tři roky. Nebo vám řekne: Tenhle člověk mi za pronájem prostoru nabízí třicet procent, ale když dáš čtyřicet, je to tvoje. V Česku to takhle nefunguje. Konkurence pro nás neexistuje, dotované divadlo jí není.

* Nepoložily vás ani restriktce v covidových časech, proslavili jste se zmíněným Skoro na mizině a rozvíjeli jste internetovou platformu MírPlay. Díky tomu vás najednou znala nejen **Ostrava**.

Děláme to jinak než klasická divadla, náš proces vzniku a inscenování her je v Česku unikátní. Souvisí s tím i finanční ohodnocení herců, které je na takové úrovni, že si je můžeme vybírat. Díky tomu není problém se s hercem rozloučit, to v dotovaném divadle moc nejde.

* Herci jsou pikantní téma, vidíte?

Hlavně pro diváky. Ti přirozeně chodí na herce – a když je daný herec populární, diváci přijdou. S popularitou herců marketingově pracujeme každý den, což 99 procent českých divadel nedělá.

* Ještě bych si s dovolením vypůjčil jednu vaši hlášku ze Skoro na mizině: opravdu byste chtěl být ředitelem **Národního divadla**? Nikoliv **moravskoslezského** v **Ostravě**, ale toho v Praze?

(směje se) Určitě ne. Nechtěl bych měnit **Ostravu** za Prahu, i když třeba v šedesáti budu mluvit jinak. Naštěstí vždycky můžu říct, že na to nemám vzdělání. Nejde jen o Národní, ale i o jakékoliv menší, třeba oblastní divadlo. Přestože vedu jedno z nejúspěšnějších divadel v Česku, vůbec bych se nemohl zúčastnit konkurzu.

* Není to paradox?

U ředitele příspěvkové organizace požadují vysokoškolské vzdělání, zatímco já mám jen konzervatoř. Nechtělo se mi studovat herectví jedenáct let. Šest let bohatě stačilo – a šel jsem hrát. •

TADY TO BUDE. Na ostravském náměstí Jiřího z Poděbrad je teď parkoviště, ovšem do konce roku 2030 by tam měla stát nová scéna divadla Mír. Albert Čuba (42) Herec, principál, producent, režisér a numero uno, jak se píše na webu Divadla Mír. Rodák z Třince vystudoval Janáčkovu konzervatoř v **Ostravě**, kde později vyučoval jevištní pohyb. Dvanáct sezon působil v ostravské Komorní scéně Aréna a v roce 2017 založil Divadlo Mír, jehož je ředitelem. V televizním seriálu Devadesátky hrál kmotra Františka Mrázka a nejnověji je vidět ve filmu Srnky. Se Štěpánem Kozubem, Robinem Ferrem a Vladimírem Polákem tvoří komediální improvizáční show Tři Tygři a napsal dvě knihy – Herec k nepřežití a Ocelové srdce.

Autor fotografie: FOTO Jan Lipovský

Popis fotografie: Vizualizace: archiv Divadla Mír

Autor fotografie:

Popis fotografie: NOVÁ SCÉNA. Jen 150 metrů od dnešního divadla Mír vzniknou dva sály s kapacitou 650 a 250 diváků. Náklady na stavbu přesáhnou 400 milionů korun.

A co říkají teď, když chystáte celkem tři nové scény, dokonce ve dvou budovách?

V tomhle případě si ti sami lidé myslí, že se to ani nevybuduje. Že je to totálně slepá cesta. Je to výzva, ale já to neberu tak, že musím všem těm nevěřícím Tomášům dokázat, že to zvládnou. Mám v sobě dost sebereflexe na to, abych to zastavil, kdybych viděl, že je to hodně mimo. Ale nechce se mi. Ne proto, abych někomu něco dokazoval, ale proto, že je to mimořádná příležitost. A pokud je tady síla dotáhnout to do konce, proč ji nevyužít?

Vidí to tak i vaše manželka? Nemusel jste jí kupovat bazén jako ve Skoro na mizině, abyste doma „přežil“?

Žena mě podporuje, je zvyklá. *(usmívá se)* Pochopitelně mi říká: Proč zase nové divadlo? Vždyť místo toho můžeme jezdit na Bali. Říkám, že na to ještě máme čas. A ona: Myslíš?

TADY TO BUDE.

Na ostravském náměstí Jiřího z Poděbrad je teď parkoviště, ovšem do konce roku 2030 by tam měla stát nová scéna divadla Mír.

Od lékařky to zní dvakrát naléhavěji. Mezi čtyřicítkou a padesátkou je ideální čas doběhnout všechny rozdělané projekty a potom už dám možná pokoj.

Víc než od Bakaly

Novou scénu nedaleko dnešního Míru jste se rozhodli financovat i pomocí

crowdfundingu. Lidé si mohou vybrat od příspěvků ve stokorunách až po miliony. V době naší uzávěrky jste měli vybraných už přes 18 milionů; čtyřicet milionů je přitom hranice, která vás „výrazně posouvá k realizaci“, jak píšete na webu divadla. Okruh zážitků, které prostřednictvím crowdfundingu nabízíme, je zajímavý, pro kupující je to něco za něco. S drobnými podporovateli jsme spokojeni, dosavadních osm milionů, kterými přispěli, je slušná částka. Prodáváme však i plakety umístěné ve vnitřních prostorech divadla – za deset milionů korun. Jedna je pryč a dalších pět zůstává v prodeji. Kdyby se našli další dejme tomu tři velcí dárci, byli bychom někde jinde.

Vizualizace: archiv Divadla Mír

NOVÁ SCÉNA.

Jen 150 metrů od dnešního divadla Mír vzniknou dva sály s kapacitou 650 a 250 diváků. Náklady na stavbu přesáhnou 400 milionů korun.

Víte, kdo vám poslal těch prvních deset milionů?

Víme. U takhle vysoké sumy to nejde udělat jen tak, musí se sepsat smlouva. Kdo to je? Zatím neprozradím. Zjistíte to, když vejдете do nového divadla, kde budou jména dárců uvedena ve foyer.

Jaký je to pocit, když vám někdo dá deset milionů korun? Je to mimochodem o tři víc, než Míru věnoval Zdeněk Bakala ve Skoro na mizině.

To je pravda. Řeknu vám, že je to super pocit, když se někdo poameričtí a cítí s kulturou a svým městem.

Proč poameričtí?

Moje vzory jsou Broadway a londýnský West End, kde je podpora kultury skoro až automatická. Bohatí lidé, kteří jsou ve svém oboru úspěšní, to mají jako otázku prestiže. A taky je to těší. V Česku to ještě zdaleka není takhle nastavené: velcí kluci, ti opravdoví multimiliardáři, často ani nemají vazby na Česko, velkou část roku stráví v zahraničí. Ovšem třeba u nás v Ostravě už se najdou podnikatelé, kteří si kládou otázku, co tady po nich zbyde.

Vážně?

Postupně se to mění, ale chce to ještě dalších aspoň padesát let, než se změní myšlení. V tom smyslu, že

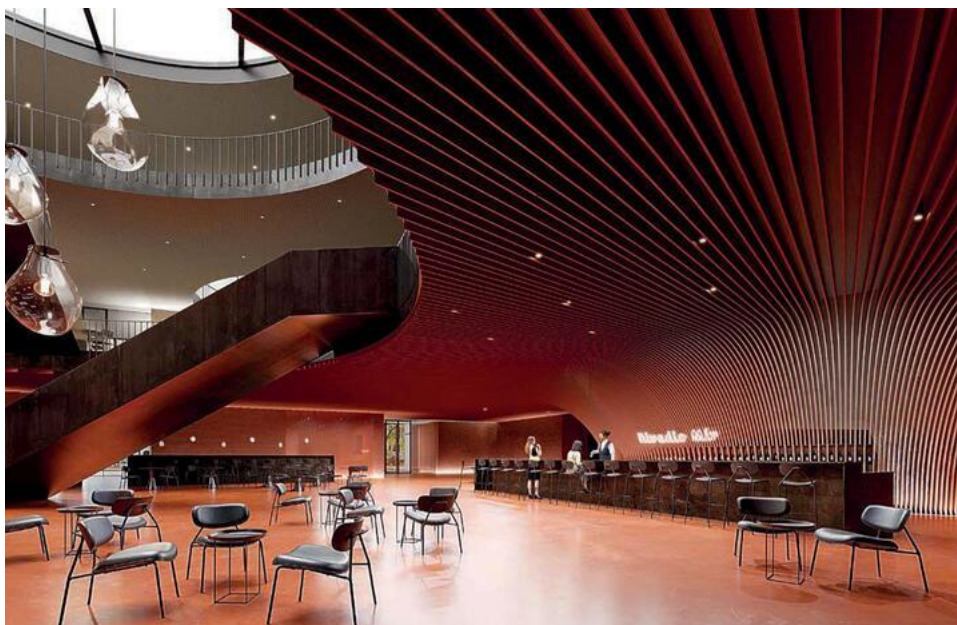
si nebudu do zblbnutí kupovat nová a nová porsche a nebudu létat s kamarády na ledovec do Afghánistánu, kam vyskočíme rovnou z vrtulníku, ale že se naopak budeme chlubit tím, že když tě pozvu na koncert, ve foyer uvidíš napsané moje jméno a budeš sedět v mojí lóži.

O „velkých klucích“ ještě budeme mluvit později, teď se vrátím ke crowdfundingu. Nabízíte v něm za pět tisíc soukromá videopřání, která točíte výhradně vy sám. Frčí to?

Frčí, už jsem jich udělal hodně. Točím třeba dvakrát nebo třikrát týdně, obvykle to jsou šílenosti. Většinou jde o přání k narozeninám a ke svatbám: žení se kamarád, natočte mu video ve stylu Milana.

Pokud by vaši svéráznou postavku z bláznivých videí někdo neznal, naznačme, že Milan moc rozumu nepobral, což ho dostává do nejružnějších absurdních situací. Narazil jsem i na další zajímavou položku: pokud někdo přispěje milion korun, může se podle něj jmenovat bar v novém divadle. Není to moc levné?

Kdybychom to měřili metrikou per view (za zhlédnutí – pozn. red.), jsou to opravdu dobré peníze, protože divadlem ročně projdou desetitisíce lidí. Jméno baru je vyloženě product placement, můžeme mít i Reportér bar.

Mohlo by pak dojít i na další nabídku z crowdfundingu, svatební obřad v divadle za sto tisíc korun vedený hercem Vladimírem Polákem? Zatím se neprodal ani jeden.

Byl tady jeden zájemce, který se vyptával, ale sešlo z toho. Možná je to tím, že Vláda v poslední době přibral. A někdy má divné názory, které prezentuje na sociálních sítích. Nikdy jsem mu to do očí neřekl, tak využívám téhle příležitosti. *(usmívá se)*

Dodejme, že Vladimír Polák je ostravským zastupitelem za hnutí Ostravak, oddávat může.

Oddává docela často, byl jsem se podívat. Bere to seriózně, ale humor je nedílnou součástí jeho svateb. Ne že by je zlehčoval, ale je to vtipné. Nechává si od snoubenců vyprávět, jak se poznali, a pak o tom vykládá během obřadu svatebčanům.

Láska na první pohled

Z Vítkovic, kde budete stavět novou scénu, je to pár kilometrů do ostravské části Hrabůvka, kde od loňska rekonstruujete někdejší kino na úplně nové divadlo Odeon. Takhle to bylo kdysi i s Mírem, vidíte?

Je to trochu dějà vu, Mír byl původně kino z třicátých let. Přitom na kino Vítek jsme v Hrabůvce narazili úplnou

náhodou! Hledali jsme prostory pro uskladnění kulís a jednali jsme s firmou Vítkovice, která má spoustu různých objektů. Pronajímáme si od nich jednu zapadlou garáž, tak jsme se zeptali, jestli náhodou nemají ještě něco volného. Když jsme tam poprvé vlezli, byl jsem v šoku. Prostor pro 700 diváků jen tak někde nenajdete.

Byla to láska na první pohled?

Úplně. Hned jsem začal telefonovat: Haló, pojdte se nějak domluvit. Bude to náš největší prostor s velkým jevištěm, navíc ho můžeme pronajímat i externím produkcím.

Ve videu z rekonstruovaného kina říkáte:

„Čeká nás ještě hodně práce a hodně milionů.“ Kolik té práce ještě bude?

Dost, bude to na pár let. Ale taky už máme něco za sebou, třeba já jsem si za poslední rok objel ty velké kluky, o kterých jsme mluvili před chvílí.

Jak jste se k nim dostal? Začůkal jste na dveře a řekl, že jste divadelní magnát Albert Čuba z Ostravy?

Na tyhle lidi neseženete kontakt, někdo vás musí propojit. A taky potřebujete doporučení: Hele, přijde za tebou nějaký Albert Čuba. Zaručuju se za něj, není to debil, jen si ho vyslechni.

Jak to u velkých kluků dopadalo?

Párkrát se to povedlo, i když to pro mě bylo velké vystřízlivění. Myslel jsem si, že spousta lidí sedí na penězích: člověk si čte články třeba v Reportéroví o lidech, kteří mají cash a nevědí, kam ho dát. Myslel jsem si, že když přijdu s konkrétním projektem a přáním, aby ho zainvestovali, třeba ve formě půjčky se zajímavým úrokem, ty lidi nadchne. A že je jedno, co prodávám. Když jsem řekl, že prodávám vstupenky do divadla, bylo to, jako kdyby se zabouchly všechny dveře. Vždycky to skončilo větou: Charitu nedělám.

Proč charitu?

V Česku funguje nastavení myslí, že všechna česká divadla jsou v minusu a nutně potřebují dotace. Tohle nastavení je tak silné, že jsem ho horko těžko prorážel i ve chvíli, kdy jsem ukázal ekonomické výsledky – že jsme v zisku. Někde to našťásti vyšlo, určitý okruh lidí je připravený do toho s námi jít. Není jich moc, ale stačí nám to, pohybujeme se v desítkách milionů.

Bez konkurence

Až bude stát nové divadlo ve Vítkovicích a zároveň bude zrekonstruovaná scéna v Hrabůvce, budete mít definitivně hotovo?

Asi si na chvíli odpočinu, ale zase to bude mít jiný draž z hlediska produkce. Když máte jedno divadlo, musíte udělat jeden dramaturgický plán na sezonu. Když budou tři divadla, budeme muset udělat tři plány. Pořád to ale nemusí být konec.

Hned mě napadlo, že si jen tak nedáte pohov.

Jsou tady společnosti jako Stage Entertainment, což je velká evropská firma, která provozuje několik desítek divadel napříč Evropou, takže se pořád dá jít dál. Všechny druhy velkého byznysu, které v Evropě jsou, už fungují i u nás, ale showbyznys je tady z hlediska živé produkce pole neorané. Nikdo to nechytíl, my jsme první. Máme traktor, nasazujeme pluh a vjíždíme na pole.

I na tom je založen úspěch Divadla Mír?

Přesně tak. Na Západě je tahle cesta probádaná, v Míru nevymýšlíme nic nového. Přitom kdybychom chtěli

Albert Čuba (42)

Herec, principál, producent, režisér a numero uno, jak se píše na webu Divadla Mír.

Rodák z Třince vystudoval Janáčkovu konzervatoř v Ostravě, kde později vyučoval jevištní pohyb. Dvanáct sezon působil v ostravské Komorní scéně Aréna a v roce 2017 založil Divadlo Mír, jehož je ředitelem. V televizním seriálu Devadesátky hrál kmotra Františka Mrázka a nejnověji je vidět ve filmu Srnky. Se Štěpánem Kozubem, Robinem Ferrem a Vladimírem Polákem tvoří komediální improvizací show Tři Tygři a napsal dvě knihy – Herec k nepřežití a Ocelové srdce.

dělat na Broadwayi, nemáme šanci. Když tam přijdete za provozovatelem divadla a nabídnete mu show, vytáhne kalendář, kde má první volné okno za tři roky. Nebo vám řekne: Tenhle člověk mi za pronájem prostoru nabízí třicet procent, ale když dáš čtyřicet, je to tvoje. V Česku to takhle nefunguje. Konkurence pro nás neexistuje, dotované divadlo jí není.

Nepoložily vás ani restrikce v covidových časech, proslavili jste se zmíněným Skoro na mizině a rozvíjeli jste internetovou platformu MírPlay. Díky tomu vás najednou znala nejen Ostrava.

Děláme to jinak než klasická divadla, náš proces vzniku a inscenování her je v Česku unikátní. Souvisí s tím i finanční ohodnocení herců, které je na takové úrovni, že si je můžeme vybírat. Díky tomu není problém se s hercem rozloučit, to v dotovaném divadle moc nejde.

Herci jsou pikantní téma, vidíte?

Hlavně pro diváky. Ti přirozeně chodí na herce – a když je daný herec populární, diváci přijdou. S popularitou herců marketingově pracujeme každý den, což 99 procent českých divadel nedělá.

Ještě bych si s dovolením vypůjčil jednu vaši hlášku ze Skoro na mizině: opravdu byste chtěl být ředitelem Národního divadla? Nikoliv moravskoslezského v Ostravě, ale toho v Praze?

(směje se) Určitě ne. Nechtěl bych měnit Ostravu za Prahu, i když třeba v šedesáti budu mluvit jinak. Naštěstí vždycky můžu říct, že na to nemám vzdělání. Nejde jen o Národní, ale i o jakékoliv menší, třeba oblastní divadlo. Přestože vedu jedno z nejúspěšnějších divadel v Česku, vůbec bych se nemohl zúčastnit konkurzu.

Není to paradox?

U ředitele příspěvkové organizace požadují vysoké školské vzdělání, zatímco já mám jen konzervatoř. Nechtělo se mi studovat herectví jedenáct let. Šest let bohatě stačilo – a šel jsem hrát. ●

R

Reportér

Metoděj Jílek**JEDU SI PRO MEDAILI**

Donedávna neznámý teenager bude favoritem na dvou olympijských rychlobruslařských tratích. Svůj příběh nám vyprávěl v Německu, kde našel druhý domov.

NÁVRAT K OHŇŮM

Lidé, přесylení online světem, se vrací k vyprávění. Navštěvují akce nazvané storytelling.

PŘÍBĚH MOTORISTŮ

Strana, která tvoří novou vládní koalici. Proč Petr Macinka stále trvá na Filipu Turkovi?

TEMNÁ VRAŽDA

Nové informace: Lidé kolem bezpečnostních složek státu mohli být zapojeni do zabití kmotra **Františka Mrázka** před dvaceti lety, píše **Jaroslav Kmenta**.

Letos to bude deset let, co si v ostravských Vítkovicích pronajal bývalé kino a začal budovat soukromé divadlo. Kdekdo si tenkrát ťukal na čelo, ovšem ředitelská mise Alberta Čuby vyšla dokonale: věhlas Divadla Mír se Štěpánem Kozubem, Robinem Ferrem či Vladimírem Polákem dávno přesáhl hranice Ostravy. A tím to nekončí, hravý principál Čuba chystá další dvě nové divadelní scény. Proč to všechno dělá?

Ředitelem Národního divadla nikdy nebudu

Před chvílí jsem zaparkoval přímo tam, kde chcete stavět nové divadlo s dvěma sály. Jak jste na to přišel? Tak dlouho jste chodil kolem parkoviště na náměstí, až jste si řekl, že by to chtělo další divadlo?

V podstatě jo. Občas se mě ptají: Proč to děláš, Alberte? Je to ego? Přitom to jsou v první řadě starosti, mohl bych sedět v klidu doma.

A proč nesedíte v klidu doma?

Když to řeknu vzletně, asi to všechno dělám z lásky k divadlu. Baví mě nejen stát na jevišti, ale i být u toho taky z druhé strany a produkovat to. I pro Divadlo Mír platí jednoduchá rovnice: čím víc prostorů budeme mít k dispozici, tím svobodnější budeme v tom, jak široké divadlo budeme moct dělat.

Máte příklad?

Kdybychom teď chtěli uvést třeba muzikál, nemohli bychom. Jedna věc je stavebně-technická stránka

DIVADLO

TEXT Martin Mls

FOTO Jan Lipovský

našeho nynějšího divadla a druhá věc je ekonomika: muzikál je drahý, a aby se zaplatil, potřebujete prodat spoustu vstupenek. A je velký rozdíl, když v sále sedí 339 lidí, což je kapacita Míru, nebo šest set.

Zároveň nám chybí komorní scéna třeba pro sto diváků, kde bychom si mohli otestovat nějaké nové kusy. Správný prostor je pro divadlo naprosto zásadní, je to klíčová součást zážitku i uměleckého procesu.

Co na to vaše hvězdy? Vybavuju si scénu z covidového seriálu Skoro na mizině, kde na vás překvapený Štěpán Kozub huláká: „Bertíku, kde zas byl volný barák? V Porubě?“

Štěpán i všichni ostatní už mají zkušenost s původním Divadlem Mír, kde reakce ze začátku byly: Wow, to je bláznovství... Tak teď v tom bláznovství pokračujeme.

Proč ne, když to poprvé vyšlo.

Přitom tomu v branži málokdo věřil. Spousta lidí mi při otevření místo hodné štěstí říkala: Budeš toho litovat.

A co říkají teď, když chystáte celkem tři nové scény, dokonce ve dvou budovách?

V tomhle případě si ti sami lidé myslí, že se to ani nevybuduje. Že je to totálně slepá cesta. Je to výzva, ale já to neberu tak, že musím všem těm nevěřícím Tomášům dokázat, že to zvládnu. Mám v sobě dost sebereflexe na to, abych to zastavil, kdybych viděl, že je to hodně mimo. Ale nechce se mi. Ne proto, abych někomu něco dokazoval, ale proto, že je to mimořádná příležitost. A pokud je tady síla dotáhnout to do konce, proč ji nevyužít?

Vidí to tak i vaše manželka? Nemusel jste jí kupovat bazén jako ve Skoro na mizině, abyste doma „přežil“?

Žena mě podporuje, je zvyklá. *(usmívá se)* Pochopitelně mi říká: Proč zase nové divadlo? Vždyť místo toho můžeme jezdit na Bali. Říkám, že na to ještě máme čas. A ona: Myslíš?

TADY TO BUDE.

Na ostravském náměstí Jiřího z Poděbrad je teď parkoviště, ovšem do konce roku 2030 by tam měla stát nová scéna divadla Mír.

Od lékařky to zní dvakrát naléhavěji. Mezi čtyřicítkou a padesátkou je ideální čas doběhnout všechny rozdělané projekty a potom už dám možná pokoj.

Víc než od Bakaly

Novou scénu nedaleko dnešního Míru jste se rozhodli financovat i pomocí

crowdfundingu. Lidé si mohou vybrat od příspěvků ve stokorunách až po miliony. V době naší uzávěrky jste měli vybraných už přes 18 milionů; čtyřicet milionů je přitom hranice, která vás „výrazně posouvá k realizaci“, jak píšete na webu divadla.

Okruh zážitků, které prostřednictvím crowdfundingu nabízíme, je zajímavý, pro kupující je to něco za něco. S drobnými podporovateli jsme spokojeni, dosavadních osm milionů, kterými přispěli, je slušná částka. Prodáváme však i plakety umístěné ve vnitřních prostorech divadla – za deset milionů korun. Jedna je pryč a dalších pět zůstává v prodeji. Kdyby se našli další dejme tomu tři velcí dárci, byli bychom někde jinde.

Realizace: archiv Divadla Mír

NOVÁ SCÉNA.

Jen 150 metrů od dnešního divadla Mír vzniknou dva sály s kapacitou 50 a 250 diváků. Náklady na stavbu přesáhnou 400 milionů korun.

Víte, kdo vám poslal těch prvních deset milionů?

Víme. U takhle vysoké sumy to nejde udělat jen tak, musí se sepsat smlouva. Kdo to je? Zatím neprozradím. Zjistíte to, když vejdete do nového divadla, kde budou jména dárců uvedená ve foyer.

Jaký je to pocit, když vám někdo dá deset milionů korun? Je to mimochodem o tři víc, než Míru věnoval Zdeněk Bakala ve Skoro na mizině.

To je pravda. Řeknu vám, že je to super pocit, když se někdo poameričtí a cítí s kulturou a svým městem.

Proč poameričtí?

Moje vzory jsou Broadway a londýnský West End, kde je podpora kultury skoro až automatická. Bohatí lidé, kteří jsou ve svém oboru úspěšní, to mají jako otázku prestiže. A taky je to těší. V Česku to ještě zdaleka není takhle nastavené: velcí kluci, ti opravdoví multimiliardáři, často ani nemají vazby na Česko, velkou část roku stráví v zahraničí. Ovšem třeba u nás v Ostravě už se najdou podnikatelé, kteří si kladou otázku, co tady po nich zbyde.

Vážně?

Postupně se to mění, ale chce to ještě dalších aspoň padesát let, než se změní myšlení. V tom smyslu, že

si nebudu do zblbnutí kupovat nová a nová porsche a nebudu létat s kamarády na ledovec do Afghánistánu, kam vyskočíme rovnou z vrtulníku, ale že se naopak budeme chlubit tím, že když tě pozvu na koncert, ve foyer uvidíš napsané moje jméno a budeš sedět v mojí lóži.

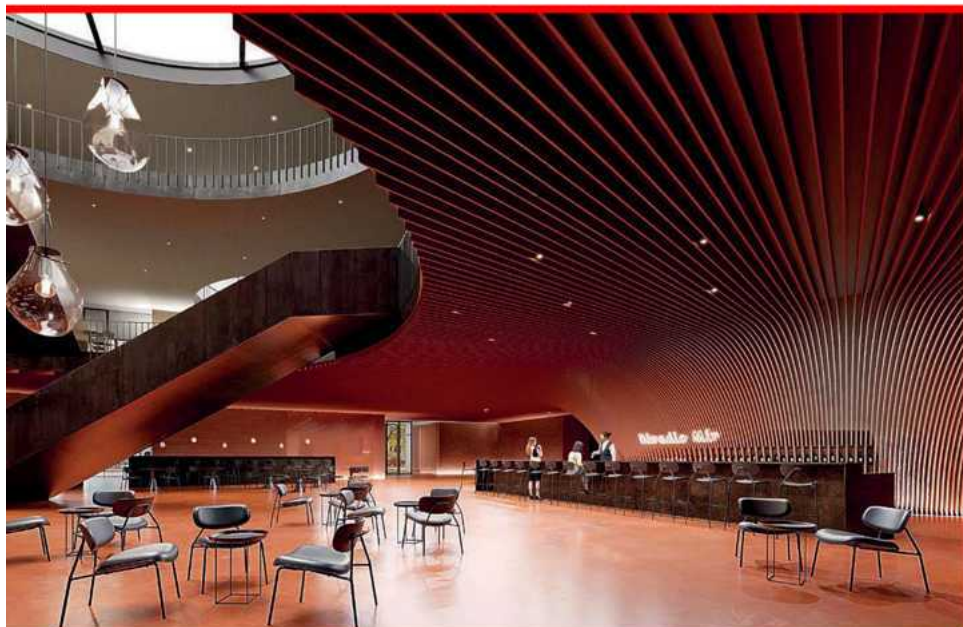
O „velkých klucích“ ještě budeme mluvit později, teď se vrátím ke crowdfundingu.

Nabízíte v něm za pět tisíc soukromá videopřání, která točíte výhradně vy sám. Frčí to?

Frčí, už jsem jich udělal hodně. Točím třeba dvakrát nebo třikrát týdně, obvykle to jsou šilenosti. Většinou jde o přání k narozeninám a ke svatbám: ženě se kamarád, natočte mu video ve stylu Milana.

Pokud by vaši svéráznou postavíčku z bláznivých videí někdo neznal, naznačme, že Milan moc rozumu nepobral, což ho dostává do nejružnějších absurdních situací. Narazil jsem i na další zajímavou položku: pokud někdo přispěje milion korun, může se podle něj jmenovat bar v novém divadle. Není to moc levné?

Kdybychom to měřili metrikou per view (za zhlédnutí – pozn. red.), jsou to opravdu dobré peníze, protože divadlem ročně projdou desetitisíce lidí. Jméno baru je vyložené product placement, můžeme mít i Reportér bar.

Mohlo by pak dojít i na další nabídku z crowdfundingu, svatební obřad v divadle za sto tisíc korun vedený hercem Vladimírem Polákem? Zatím se neprodal ani jeden.

Byl tady jeden zájemce, který se vyptával, ale sešlo z toho. Možná je to tím, že Vláda v poslední době přibral. A někdy má divné názory, které prezentuje na sociálních sítích. Nikdy jsem mu to do očí neřekl, tak využívám téhle příležitosti. *(usmívá se)*

Dodejme, že Vladimír Polák je ostravským zastupitelem za hnutí Ostravak, oddávat může.

Oddává docela často, byl jsem se podívat. Bere to seriózně, ale humor je nedílnou součástí jeho svateb. Ne že by je zlehčoval, ale je to vtipné. Nechává si od snoubenců vyprávět, jak se poznali, a pak o tom vykládá během obřadu svatebčanům.

Láska na první pohled

Z Vítkovic, kde budete stavět novou scénu, je to pár kilometrů do ostravské části Hrabůvka, kde od loňska rekonstruuje někdejší kino na úplně nové divadlo Odeon. Takhle to bylo kdysi i s Mírem, vidíte?

Je to trochu dějů vu, Mír byl původně kino z třicátých let. Přitom na kino Vítek jsme v Hrabůvce narazili úplně

náhodou! Hledali jsme prostory pro uskladnění kulís a jednali jsme s firmou Vítkovice, která má spoustu různých objektů. Pronajímáme si od nich jednu zapadlou garáž, tak jsme se zeptali, jestli náhodou nemají ještě něco volného. Když jsme tam poprvé vlezli, byl jsem v šoku. Prostor pro 700 diváků jen tak někde nenajdete.

Byla to láska na první pohled?

Úplně. Hned jsem začal telefonovat: Haló, pojdte se nějak domluvit. Bude to náš největší prostor s velkým jevištěm, navíc ho můžeme pronajímat i externím produkcím.

Ve videu z rekonstruovaného kina říkáte:

„Čeká nás ještě hodně práce a hodně milionů.“ Kolik té práce ještě bude?

Dost, bude to na pár let. Ale taky už máme něco za sebou, třeba já jsem si za poslední rok objednal ty velké kluky, o kterých jsme mluvili před chvílí.

Jak jste se k nim dostal? Zatukal jste na dveře a řekl, že jste divadelní magnát Albert Čuba z Ostravy?

Na tyhle lidi neseženete kontakt, někdo vás musí propojit. A taky potřebujete doporučení: Hele, přijde za tebou nějaký Albert Čuba. Zaručuju se za něj, není to debil, jen si ho vyslechni.

Jak to u velkých kluků dopadalo?

Párkrát se to povedlo, i když to pro mě bylo velké vystřízlivění. Myslel jsem si, že spousta lidí sedí na penězích: člověk si čte články třeba v Reportérově o lidech, kteří mají cash a nevědí, kam ho dát. Myslel jsem si, že když přijdu s konkrétním projektem a přáním, aby ho zainvestovali, třeba ve formě půjčky se zajímavým úrokem, ty lidi nadchne. A že je jedno, co prodávám. Když jsem řekl, že prodávám vstupenky do divadla, bylo to, jako kdyby se zabouchly všechny dveře. Vždycky to skončilo větou: Charitu nedělám.

Proč charitu?

V Česku funguje nastavení myslí, že všechna česká divadla jsou v minusu a nutně potřebují dotace. Tohle nastavení je tak silné, že jsem ho horko těžko prorážel i ve chvíli, kdy jsem ukázal ekonomické výsledky – že jsme v zisku. Někde to naštěstí vyšlo, určitý okruh lidí je připravený do toho s námi jít. Není jich moc, ale stačí nám to, pohybujeme se v desítkách milionů.

Bez konkurence

Až bude stát nové divadlo ve Vítkovicích a zároveň bude zrekonstruovaná scéna v Hrabůvce, budete mít definitivně hotovo?

Así si na chvíli odpočinu, ale zase to bude mít jiný dražv z hlediska produkce. Když máte jedno divadlo, musíte udělat jeden dramaturgický plán na sezonu. Když budou tři divadla, budeme muset udělat tři plány. Pořád to ale nemusí být konec.

Hned mě napadlo, že si jen tak nedáte pohov.

Jsou tady společnosti jako Stage Entertainment, což je velká evropská firma, která provozuje několik desítek divadel napříč Evropou, takže se pořád dá jít dál. Všechny druhy velkého byznysu, které v Evropě jsou, už fungují i u nás, ale showbyznys je tady z hlediska živé produkce pole neorané. Nikdo to nechytí, my jsme první. Máme traktor, nasazujeme pluh a vjíždíme na pole.

I na tom je založen úspěch Divadla Mír?

Přesně tak. Na Západě je tahle cesta probádaná, v Míru nevymýšlíme nic nového. Přitom kdybychom chtěli

Albert Čuba (42)

Herec, principál, producent, režisér a numero uno, jak se píše na webu Divadla Mír.

Rodák z Třince vystudoval Janáčkovu konzervatoř v Ostravě, kde později vyučoval jevištní pohyb. Dvanáct sezon působil v ostravské Komorní scéně Aréna a v roce 2017 založil Divadlo Mír, jehož je ředitelem. V televizním seriálu Devadesátky hrál kmotra Františka Mrázka a nejnověji je vidět ve filmu Smíky. Se Štěpánem Kozubem, Robinem Ferrem a Vladimírem Polákem tvoří komediální improvizací show Tři Tygři a napsal dvě knihy – Herec k nepřetržití a Ocelové srdce.

dělat na Broadwayi, nemáme šanci. Když tam přijdete za provozovatelem divadla a nabídnete mu show, vytáhne kalendář, kde má první volné okno za tři roky. Nebo vám řekne: Tenhle člověk mi za pronájem prostoru nabízí třicet procent, ale když dáš čtyřicet, je to tvoje. V Česku to takhle nefunguje. Konkurence pro nás neexistuje, dotované divadlo jí není.

Nepoložily vás ani restrikce v covidových časech, proslavili jste se zmíněným Skoro na mizině a rozvíjeli jste internetovou platformu MírPlay. Díky tomu vás najednou znala nejen Ostrava.

Děláme to jinak než klasická divadla, náš proces vzniku a inscenování her je v Česku unikátní. Souvisí s tím i finanční ohodnocení herců, které je na takové úrovni, že si je můžeme vybírat. Díky tomu není problém se s hercem rozloučit, to v dotovaném divadle moc nejde.

Herci jsou pikantní téma, vidíte?

Hlavně pro diváky. Ti přirozeně chodí na herce – a když je daný herec populární, diváci přijdou. S popularitou herců marketingově pracujeme každý den, což 99 procent českých divadel nedělá.

Ještě bych si s dovolením vypůjčil jednu vaši hlášku ze Skoro na mizině: opravdu byste chtěl být ředitelem Národního divadla? Nikoliv moravskoslezského v Ostravě, ale toho v Praze?

(směje se) Určitě ne. Nechtěl bych měnit Ostravu za Prahu, i když třeba v šedesáti budu mluvit jinak. Naštěstí vždycky můžu říct, že na to nemám vzdělání. Nejde jen o Národní, ale i o jakékoliv menší, třeba oblastní divadlo. Přestože vedu jedno z nejúspěšnějších divadel v Česku, vůbec bych se nemohl zúčastnit konkurzu.

Není to paradox?

U ředitele příspěvkové organizace požadují vysoké školské vzdělání, zatímco já mám jen konzervatoř. Nechtělo se mi studovat herectví jedenáct let. Šest let bohatě stačilo – a šel jsem hrát. ●

